

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: V. T.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2017, č. j. MSK 39152/2017, sp. zn. DSH/8247/2017/Bře, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2017, č. j. MSK 39152/2017, sp. zn. DSH/8247/2017/Bře žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín č. j. OSČ/8876/2017, sp. zn. OSČ/85555/2016 – PD 968/2016/Wit ze dne 3. 2. 2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdější předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 29. 10. 2016 v 10:50 hodin v katastru obce Sedlnice - Borovec mimo obec na pozemní komunikaci, a to na silnici I. třídy číslo 48 v km 28,6 ve

směru jízdy od obce Nový Jičín na obec Příbor jako řidič při řízení motorového vozidla tov. zn. Renault Laguna, RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec (90 km/h) nejméně o 50 km/h, neboť prokazatelně nejnižší hodnota jeho rychlosti jízdy činila 140 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních bodů, které rozdělil do několika skupin. Jako první žalobce namítal rychlostní limit, měl totiž za to, že se pohybuje po silnici pro motorová vozidla, neboť zhruba 1,5 km před místem změření byla umístěna značka „Silnice pro motorová vozidla“, a tedy vycházel z toho, že se v úseku smí jet rychlostí až 110 km/h. Správní orgán však bez uvedení jediné úvahy uvedl, že v místě měření platil rychlostní limit 90 km/h podle § 18 odst. 3 silničního zákona. Jako druhé namítal žalobce vady výroku, neboť neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (výrok neobsahoval § 12 odst. 1, na § 11 odst. 1 písm. b) a c), § 13 odst. 1, § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a konkrétní ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb.). Žalobce dále namítal, že mu správní orgán výrokem závazně určil, že musí pokutu a náklady řízení uhradit na účet správního orgánu, případně poštovní poukázkou. Žalobce namítal, že místo přestupku je ve výroku popsáno nesprávně, neboť podle GPS souřadnic uvedených v záznamu o přestupku došlo ke změření nikoliv v katastru obce Sedlnice – Borovec (takové katastrální území navíc ani neexistuje, existuje pouze katastrální území obce Sedlnice), ale v katastru obce Příbor. Místo přestupku je rovněž ve výroku určeno vadně i z toho důvodu, že je určeno jako úsek dlouhý cca 1 km, což je nedostatečně určité. Žalobce rovněž poukázal na to, že došlo k zásadní procesní vadě, neboť v prvním stupni rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, když k přestupku dle GPS údajů došlo ve správním obvodu obce Kopřivnice s rozšířenou působností. Žalobce toto nemohl namítat dříve, neboť o tom, že by mohl namítat místní nepřislušnost, nebyl nikdy poučen. Třetí okruh žalobních námitek se týkal zavinění. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů z toho důvodu, že správní orgán pouze uzavřel, že žalobce jednal z vědomé nedbalosti, aniž jakkoliv tento závěr odůvodnil. Správní orgán neuvedl jedinou úvahu, která jej k závěru o vědomé nedbalosti vedla. Přitom ani správní orgán a ani žalovaný nejenže neprokázal, ale ani nezkoumal a netvrdil, že by žalobce věděl, že překračuje rychlostní limit o 50 km/h (nebo více). Čtvrtý okruh žalobních námitek se týkal měření rychlosti. Žalobce poukázal na to, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, a výstup z něj je tedy jako důkaz nepoužitelný, neboť měření bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem (z policejního vozidla v civilním provedení). A obdobně údajné jednání žalobce bylo státní mocí skrytě sledováno a obrazově zadokumentováno. Policisté sice mají dle § 79a silničního zákona právo měřit rychlost, ze zákona však nelze dovodit, že by tak mohli činit skrytým, utajeným způsobem, tj. bez vědomí dotčených osob. Nelze přehlédnout, že skrytým měřením rychlosti dochází k podstatně menšímu naplnění účelu § 79a silničního zákona, tj. ke zvýšení bezpečnosti provozu. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti jakousi „odchylku“, aniž však jakkoliv tento postup odůvodnil či jej podložil důkazem, ze kterého legitimita takového postupu a případně správnost výpočtu odchylky vyplývá. Žalobce také namítal, že podle jeho názoru je ověřovací list nezákonný,

neboť byl vydán v rozporu s § 14 správního řádu (ověřovací list není nic jiného než osvědčení podle správního řádu). Pátý bod pojmenoval žalobce jako porušení návodu k obsluze a měření neověřeným (nekalibrovaným) rychloměrem, ve kterém namítal, že: a) došlo k reflexi od svodidel, neboť se nacházela v dosahu rychloměru (30 m), k tomu navrhoval provést jako důkaz Návod k obsluze a ohledání místa měření, b) mohlo dojít k trojitě reflexi, c) si na místě všiml, že měřící vozidlo mělo podhuštěnou pneumatiku a sjetý vzorek, d) v mezidobí mezi ověřením a měřením došlo k výměně pneumatik, a tedy bylo nutné provést novou kalibraci, e) policisté mu na místě nechtěli ukázat úřední značky a on žádné neviděl, k čemuž navrhoval provést jako důkaz ohledání měřícího vozidla a knihu jízd vlastníka měřícího vozidla. Správní orgán uvedl, že rychloměr byl ověřen a měření bylo provedeno proškoleným policistou. Tyto argumenty jsou však zcela irelevantní, když ani jedna z těchto skutečností nijak nevylučuje, že v tomto konkrétním případě bylo postupováno v rozporu s Návodem k obsluze, resp. že měření bylo provedeno neověřeným či nekalibrovaným rychloměrem. Žalovaný pak k námitkám žalobce stran měření rychlosti předně uvedl, že zmocněnec žalobce je mu znám, jakož jsou mu známy i jeho námitky, které údajně užívá i v jiných řízeních. K tomu žalobce předně namítal, že skutečnost, že některé námitky byly uplatněny jeho zmocněncem nebo jinými osobami i v jiných řízeních, nemusí nutně znamenat jejich účelovost. Dále žalobce namítal, že správní orgán rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti (o opakovanosti užívání předmětných námitek), aniž však tyto skutečnosti řádným způsobem učinil obsahem spisu a aniž je řádným způsobem provedl jako důkaz. Žalobce také namítal zjevnou podjatost žalovaného vůči jeho zmocněnci v řízení o přestupku. Žalobce poukázal na to, že žalovaný nepochybně prováděl dokazování, když hodnotil záznam o přestupku pomocí Vyhodnocení záznamů o přestupku. Žalobci však nebylo umožněno se tohoto dokazování účastnit, a byla tedy porušena zásada bezprostřednosti, resp. § 51 odst. 2 správního řádu. Žalobce také zastává názor, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť přes jeho konkrétní a tedy řádný návrh nebyly vyslechnuty policisté provádějící měření rychlosti. Žalobce namítal, že po přezkoumání provedeného měření je nucen konstatovat, že Návod k obsluze nebyl zjevně dodržen i z toho hlediska, že měření nebylo provedeno na přímém úseku, ale v zatáčce. Žalobce rovněž namítá, že ke změření došlo v okamžiku, kdy předjížděl měřící vozidlo, a tedy i z tohoto hlediska nepochybně došlo k porušení Návodu k obsluze, neboť Návod k obsluze vyžaduje, aby byla osa jízdy měřeného a měřícího vozidla v průběhu měření rovnoběžná, což však zřejmě nemůže být dodrženo, pokud je měření prováděno v okamžiku předjížděcího manévru. Další žalobní námitky podřadil žalobce pod šestý bod, který nazval zákaz činnosti. Žalobce poukázal na to, že při spáchání údajného přestupku měl řídit motorové vozidlo spadající do skupiny B. Podle jeho názoru mu tedy mohl být uložen zákaz řízení pouze této skupiny motorových vozidel, což vyplývá z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Případně měl správní orgán alespoň odůvodnit, proč je nezbytné (přiměřené, adekvátní) uložit plošný zákaz řízení všech motorových vozidel, a nikoliv pouze konstatovat, že je ukládán. Žalobce konečně namítá, že ani jeden ze správních orgánů se nezabýval tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Současně žalobce zastává názor, že minimálně zákon č. 250/2016 Sb. je pro něj příznivější, neboť umožňuje uložit sankci pod spodní hranici sankční sazby. Žalobce rovněž zastává názor, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, podle jakého znění příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Závěrem své žaloby žalobce uvedl

nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 13. 2. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2017, č. j. MSK 39152/2017, sp. zn. DSH/8247/2017/Bře, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Městského úřadu Nový Jičín, sp. zn. OSČ/85555/2016 – PD 968/2016/Wit a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - z oznámení přestupku sepsaného dne 29. 10. 2016, že dne 29. 10. 2016 v 10:50 hodin v katastru obce Sedlnice – Borovec, silnice č. I/48 žalobce řídil motorové vozidlo tov. zn. Renault Laguna, RZ X ze směru od obce Nový Jičín na obec Příbor, kdy mu byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 145 km/h. Po odečtu odchylky 5 km/h byla výsledná rychlost 140 km/h v místech, kde je maximální povolená rychlost 90 km/h. V oznámení přestupku jsou uvedeny GPS údaje (N 49°38'13.4'' a E 18°06'06.5'') a také to, že jej žalobce odmítl podepsat;
 - z úředního záznamu ze dne 24. 11. 2016, č. j. KRPT-246508-6/PŘ-2016-070406 vyhotoveného Policií ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Územní odbor Nový Jičín, že obsahuje stejný popis přestupku, jak je shora uvedeno, přičemž silniční radarový rychloměr obsluhoval nstržm. M.. Úřední záznam je podepsán pprap. J. M. K tomuto úřednímu záznamu je připojen fotografický snímek č. 11095, který byl pořízen z měření rychlosti silničním rychloměrem Ramer 10 C, přičemž je na snímku údaj 145 km/h a záběr předmětného vozidla se zřetelnou RZ X a také shora uvedené GPS údaje;
 - z ověřovacího listu č. 260/15 silničního radarového rychloměru Ramer 10C, že bylo ověření provedeno dne 6. 11. 2015 a jeho platnost byla stanovena do 5. 11. 2016;
 - z osvědčení č. 2828/15/19 vystaveného dne 2. 6. 2016, že toto osvědčení bylo vydáno D. M., mj. k jeho oprávnění k ovládání měřiče rychlosti Ramer 10;
 - z usnesení o postoupení věci z důvodu místní příslušnosti ze dne 5. 12. 2016, že Městský úřad Kopřivnice postoupil věc týkající se přestupku žalobce spáchaného dne 29. 10. 2016 Městskému úřadu v Novém Jičíně;

- dne 22. 12. 2016 oznámil Městský úřad Nový Jičín žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání na den 24. 1. 2017 v 9:00 hod;
 - z protokolu o ústním jednání ze dne 24. 1. 2017, že se k tomuto jednání dostavila zmocněnkyně žalobce Š. Š., která doložila plnou moc ze dne 2. 1. 2017, kterou ji žalobce zmocnil k zastupování ho ve správním řízení pod sp. zn. OSČ/85555/2016 – PD 968/2016/Wit. U tohoto ústního jednání sdělila zmocněnkyně žalobce správnímu orgánu I. stupně, že se k věci vyjádří do tří dnů;
 - z přípisu, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 25. 1. 2017, že se zmocněnkyně žalobce vyjádřila k předmětnému přestupku;
 - dne 3. 2. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněnkyní žalobce – nedatované a doručené správnímu orgánu I. stupně dne 27. 2. 2017, usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2017, jímž byla zmocněnkyní žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Zmocněnkyně žalobce toto blanketní odvolání doplnila, toto doplněné odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 27. 3. 2017. Poté byla věc předložena žalovanému, o které, jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
- jako první žalobce namítal rychlostní limit, měl totiž za to, že se pohybuje po silnici pro motorová vozidla, neboť zhruba 1,5 km před místem změření byla umístěna značka „Silnice pro motorová vozidla“, a tedy vycházel z toho, že se v úseku smí jet rychlostí až 110 km/h. Správní orgán však bez uvedení jediné úvahy uvedl, že v místě měření platil rychlostní limit 90 km/h podle § 18 odst. 3 silničního zákona. Krajský soud prvně uvádí, že je zarážející, že tuto námitku žalobce uplatňuje až v žalobě a že takovou skutečnost nenamítal již na místě samém či nejpozději v řízení před správním orgánem I. stupně. Je zcela logické, že správními orgány nevyvstaly pochybnosti o tom, že v místě měření platila nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, což si dovodily z oznámení přestupku ze dne 29. 10. 2016, úředního záznamu ze dne 24. 11. 2016 a z fotografického snímku č. 11095, ve kterých se výslovně uvádí rychlostní limit 90 km/h. Lze tedy konstatovat, že o skutkovém stavu ohledně otázky rychlostního limitu správní orgán neměl pochybnosti, tudíž neměl povinnost ho ani preventivně prokazovat. Nic na tomto závěru nemění ani tvrzení žalobce, že měl za to, že se pohybuje po silnici pro motorová vozidla a že zde smí jet rychlostí 110 km/h, ani žalobcem přiložený snímek značky „*Silnice pro motorová vozidla (Mapy.cz, Panorama)*“. Tento snímek je ze dne 22. 6. 2013, přičemž pod značkou „*Silnice pro motorová vozidla*“ je dodatková

tabule s nápisem „1500 m“, což řidiče informuje, že za 1500 m se bude pohybovat na silnici pro motorová vozidla. Tento snímek z roku 2013 nedokládá nic o tom, že by se výše uvedená značka v daném místě nacházela i v době spáchání přestupku nebo že by v místě, kde byl žalobce změřen, nebyl rychlostní limit 90 km/h. Krajský soud podotýká, že tyto tvrzení žalobce považuje za účelové, jelikož je uplatňuje až v řízení před zdejším soudem;

- žalobce namítal vady výroku, neboť neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno (výrok neobsahoval § 12 odst. 1, na § 11 odst. 1 písm. b) a c), § 13 odst. 1, § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a konkrétní ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb.) Žalobce dále namítal, že mu správní orgán výrokem závazně určil, že musí pokutu a náklady řízení uhradit na účet správního orgánu, případně poštovní poukázkou. Krajský soud se shoduje s názorem žalovaného, že není vadou výroku, nejsou-li v něm uvedena obecná ust. § 11, § 12, § 13 a § 14 zákona o přestupcích, obsahuje-li výrok označení speciálních ust. § 125c odst. 5 písm. d), § 125c odst. 6 písm. b) a § 125e odst. 7 zákona o silničním provozu, přičemž v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a konkrétní ustanovení vyhlášky č. 231/1996 Sb. obsaženo. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní. Výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí;
- žalobce namítal, že místo přestupku je ve výroku popsáno nesprávně, neboť podle GPS souřadnic uvedených v záznamu o přestupku došlo ke změření nikoliv v katastru obce Sedlnice – Borovec (takové katastrální území navíc ani neexistuje, existuje pouze katastrální území obce Sedlnice), ale v katastru obce Příbor. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že místo změření žalobce se nachází cca 160 m za hranicí katastru obce Sedlnice, v katastru obce Příbor, přičemž krajský soud nemůže odhlédnout od toho, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně konkretizuje místo spáchání přestupku tak, že je v něm uvedeno „*mimo obec na pozemní komunikaci, a to na silnici I. třídy číslo 48 v km 28,6 ve směru jízdy od obce Nový Jičín na obec Příbor*“. Z výše uvedené části výroku nemá krajský soud důvod pochybovat o tom, že místo spáchání přestupku bylo definováno dostatečně určitě, že společně s označením času a způsobu spáchání přestupku nemůže být zaměněno s jiným, a to i přes chybné uvedení katastrálního území. Žalobce namítal, že v prvním stupni rozhodoval místně nepřislušný správní orgán. Žalobce toto nemohl namítat dříve, neboť o tom, že by mohl namítat místní nepřislušnost, nebyl nikdy poučen. I tuto žalobní námitku považuje krajský soud za nedůvodnou, neboť tato procesní vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož bylo rozhodováno správním orgánem věcně příslušným a nedošlo k poškození veřejných subjektivních práv žalobce, přičemž zákon nestanoví povinnost správního orgánu poučit žalobce o možnosti namítat místní nepřislušnost;
- žalobce namítal, že správní orgán pouze uzavřel, že žalobce jednal z vědomé nedbalosti, aniž jakkoliv tento závěr odůvodnil. Správní orgán neuvedl jedinou úvahu, která jej k závěru o vědomé nedbalosti vedla. Přitom ani správní orgán a ani žalovaný nejen že neprokázal, ale ani nezkoumal a netvrdil, že by žalobce věděl, že

překračuje rychlostní limit o 50 km/h (nebo více). Z rozhodnutí správních orgánů, které tvoří jeden celek, vyplývá, že žalovaný formu zavinění posoudil shodně jako správní orgán I. stupně jako vědomou nedbalost. Je sice pravdou, že správní orgán I. stupně se zaviněním žalobce zabýval poměrně stroze, ale zabýval, a to na straně 5 svého rozhodnutí, přičemž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí úvahy správního orgánu I. stupně dostatečně rozvinul a to na straně 9 uvedeného rozhodnutí. Krajský soud se se závěrem žalovaného, že žalobci bylo v dané věci prokázáno zavinění ve formě vědomé nedbalosti, ztotožňuje a považuje ho zcela přezkoumatelný;

- žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně, a výstup z něj je tedy jako důkaz nepoužitelný, neboť měření bylo provedeno skrytým, utajeným způsobem (z policejního vozidla v civilním provedení). A obdobně údajné jednání žalobce bylo státní mocí skrytě sledováno a obrazově zadokumentováno. Policisté sice mají dle § 79a silničního zákona právo měřit rychlost, ze zákona však nelze dovodit, že by tak mohli činit skrytým, utajeným způsobem, tj. bez vědomí dotčených osob. Nelze přehlédnout, že skrytým měřením rychlosti dochází k podstatně menšímu naplnění účelu § 79a silničního zákona, tj. ke zvýšení bezpečnosti provozu. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Podle ust. § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Je patrné, že zákon nestanoví, jakým způsobem má být měření policií prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Je tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon také policii neukládá o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Lze tedy uzavřít, že z výše citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že Policie České republiky je oprávněna měřit rychlost vozidel a pořizovat při tomto měření obrazové záznamy. K žalobní námitce, že skrytým měřením rychlosti dochází k podstatně menšímu naplnění účelu § 79a silničního zákona, tj. ke zvýšení bezpečnosti provozu, krajský soud uvádí, že žalobce pouze spekuluje o preventivním efektu „*skrytého či viditelného měření*“. Krajský soud zastává názor, že oba způsoby měření zajišťují zvyšování bezpečnosti provozu a je zcela irrelevantní, který způsob měření má vyšší efekt. Nedůvodné jsou i námitky žalobce ohledně použitého rychloměru a za spekulativní soud považuje tvrzení žalobce, že výrobcem a současně autorizovaným metrologickým střediskem byl v případě použitého rychloměru též subjekt RAMET a.s. Za podstatné krajský soud považuje, že silniční radarový rychloměr RAMER 10C byl ověřen metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013-35);

- žalobce namítal, že: a) došlo k reflexi od svodidel, neboť se nacházela v dosahu rychloměru (30 m), k tomu navrhoval provést jako důkaz Návod k obsluze a ohledání místa měření, b) mohlo dojít k trojitě reflexi, c) si na místě všiml, že měřící vozidlo mělo podhuštěnou pneumatiku a sjetý vzorek, d) v mezidobí mezi ověřením a měřením došlo k výměně pneumatik, a tedy bylo nutné provést novou kalibraci, e) policisté mu na místě nechtěli ukázat úřední značky a on žádné neviděl, k čemuž navrhoval provést jako důkaz ohledání měřícího vozidla a knihu jízd vlastníka měřícího vozidla. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti „odchylku“. S uvedenými námitkami se krajský soud nemůže ztotožnit, oznámení přestupku ze dne 29. 10. 2016, úřední záznam s přiloženou fotografií měřeného vozidla s údaji o provedeném měření ze dne 24. 11. 2016, ověřovací list č. 260/15 silničního radarového rychloměru a osvědčení č. 2828/15/19 opravňující zasahujícího policistu D. M. k ovládání měřiče rychlosti je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku žalobcem. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a žalovaného, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Podklady založené ve správním spise vylučují pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Krajský soud k žalobním námitkám žalobce uvedených pod písmeny a), b), c), d) a e) týkajících se měření rychlosti odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27 vyslovil závěr opřený o vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s., že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě v měření. Podobný závěr je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013, v němž je kladně hodnoceno odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu v tom, že *„funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje.“* Z uvedených soudních rozhodnutí plyne závěr, že pokud by vůbec mohly být vytýkané vady řízení takové, že vedly k nesprávnému měření, pak by k samotnému měření nemohlo dojít; naopak bylo-li měření realizováno, jeho metoda provedení musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou. Jestliže žalobce v žalobě správním orgánům vytýkal, že v rámci správního řízení neprovedly důkaz návodem k obsluze, ohledáním místa měření, ohledání měřícího vozidla, výslech zasahujících policistů a dalších důkazů uvedených v žalobě, byly za výše uvedené situace dle názoru krajského soudu všechny tyto důkazy zcela nadbytečnými. Závěry správních orgánů mají v daném případě oporu ve správním spise a nebylo proto potřebné dokazování doplňovat. K odchylce měření krajský soud uvádí, že tato byla odečtena ve prospěch žalobce a v souvislosti s tou námitkou poznamenává, že *„právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35), přičemž po započtení odchylky měření překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 50 km/h;

- žalobce namítal, že správní orgán rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti (o opakovanosti užívání předmětných námitek). Žalobce namítal zjevnou podjatost žalovaného vůči jeho zmocněnci v řízení o přestupku. Podle § 14 odst. 2 věty první správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že žalobce měl tuto námitku uplatnit u správního orgánu bez zbytečného odkladu, a neučinil-li tak, nelze dané námitce přisvědčit, přičemž žalobce nejpozději dne 7. 11. 2017, kdy osobně převzal usnesení ze dne 4. 11. 2017, kterým byl žalobce vyzván, aby se dostavil k seznámení se s podklady a k těmto se vyjádřil, musel vědět, že předmětnou věc vyřizuje Mgr. R. B. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl „*strategii obecných zmocněnců*“ a vypsál nejčastější obecné námitky, které jsou obecnými zmocněnci uplatňovány, přičemž uvedl i konkrétní spisové značky věcí, kde se tyto námitky objevily. Tyto úvahy žalovaného ohledně „*strategii obecných zmocněnců*“ nic nemění na tom, že se dostatečně objektivně zabýval všemi odvolacími námitkami, které řádně vypořádal, a dospěl ke konkrétním závěrům;
- žalobce poukázal na to, že žalovaný nepochybně prováděl dokazování, když hodnotil záznam o přestupku pomocí vyhodnocení záznamů o přestupku. Žalobci však nebylo umožněno se tohoto dokazování účastnit, a byla tedy porušena zásada bezprostřednosti, resp. § 51 odst. 2 správního řádu. I tuto žalobní námitku hodnotí zdejší soud jako nedůvodnou, neboť žalobce byl usnesením ze dne 4. 11. 2017 vyzván, aby se dostavil k seznámení se s podklady a k těmto se vyjádřil a byl výslovně upozorněn na to, že žalovaný do svého spisu doplnil „*Vyhodnocení záznamů o přestupku ze zařízení RAMER7CCD, RAMER7M, RAMER 10, AD9*“, ale žalobce tohoto práva nevyužil, tudíž nebyla porušena zásada bezprostřednosti;
- žalobce namítal, že po přezkoumání provedeného měření je nucen konstatovat, že návod k obsluze nebyl zjevně dodržen i z toho hlediska, že měření nebylo provedeno na přímém úseku, ale v zatáčce. Z fotografického snímku č. 11095 i z náhledu do mapy po zadání souřadnic GPS z místa změření žalobce do webového portálu www.mapy.cz (mj. ze snímku doloženého žalobcem také z webového portálu www.mapy.cz) je zřejmé, že místo měření nebylo v zatáčce. Krajský soud neuvěřil ani tvrzení žalobce, že ke změření došlo v okamžiku, kdy předjížděl měřící vozidlo, neboť i z výše uvedeného snímku č. 11095 je patrné, že se obě vozidla pohybovala po určitou dobu rovnoběžně vedle sebe;
- žalobce poukázal na to, že při spáchání údajného přestupku měl řídit motorové vozidlo spadající do skupiny B. Podle jeho názoru mu tedy mohl být uložen zákaz řízení pouze této skupiny motorových vozidel, což vyplývá z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích. Není pravdou, že by z ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývalo, že by žalobci mohl být uložen zákaz řízení pouze skupiny B motorových vozidel, přičemž jak už zdejší soud uváděl výše, že není vadou výroku, není-li v něm uveden obecné ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, obsahuje-li výrok označení speciálního ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu. K této námitce krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017-34, ve kterém konstatoval, že „*v případě přestupků, které lze spáchat jakýmkoli typem vozidla, jako je i překročení nejvyšší*

povolené rychlosti, je nicméně nutné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, neboť zmírnění sankce pouze na některou jejich skupinu by nedávalo smysl a především neplnilo účel sankce, jímž je v tomto směru především ochrana společnosti před škodlivým jednáním pachatele.“ Úvahy žalobce, že z výroku lze dovodit, že žalobce nesmí řídit motorová vozidla vůbec (resp. kdekoliv) krajský soud uvádí, že uložit takovou sankci podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, jak ze samotného názvu právního předpisu vyplývá, lze pouze na pozemních komunikacích, na nichž platí pravidla silničního provozu. Úvaha žalobce, že mu byl výrokem správního orgánu uložen zákaz jezdit po zahradě se sekačkou, je zcela absurdní, neboť zakázat lze jen takovou činnost, ke které je potřeba veřejnoprávního oprávnění a došlo-li k přestupku při výkonu takové činnosti nebo v přímé souvislosti s ní. Řidičské oprávnění opravňuje k řízení motorových vozidel pouze na pozemních komunikacích, proto i zákaz takové činnosti se bude vztahovat pouze k řízení motorových vozidel na pozemních komunikacích;

- žalobce namítá, že ani jeden ze správních orgánů se nezabýval tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Současně žalobce zastává názor, že minimálně zákon č. 250/2016 Sb. je pro něj příznivější. Žalobce rovněž zastává názor, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich není zřejmé, podle jakého znění příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Ve shodě s žalovaným soud zastává názor, že nová právní úprava, tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1. 7. 2017, není pro žalobce příznivější a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 191/2017-35). Ani zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější. Nedůvodná je i námitka žalobce, že není zřejmé, podle jaké verze právních předpisů správní orgány rozhodovaly, neboť z obou rozhodnutí správních orgánů je patrné, z jakých právních předpisů vycházely, přičemž ani žalobce žádné konkrétní pochybení neuvádí;
- závěrem žaloby žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.

9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 22. března 2018

JUDr. Petr Indráček
samosoudce